

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Szikrázó áramkörök**

1. Óvó tekintet a homályban

Pedál-János

A generátor halk, tompa morajlása visszatért a megszokott medrébe, miután az őrsem léptei végleg elhaltak a folyosó betonján. János-g534 lelassította a saját hajtókarját, s tekintete a szomszédos gépágy felé tévedt. Az idős férfi arcát izzadság és fémpor borította, de a szemeiben nem a kimerültség, hanem egy mély, óvó aggodalom tündökölt, ahogy az öregasszony törékeny alakját figyelte.

- Túl sokat vállalsz tőle, Alinda - szólalt meg János halkan, a pedálok ütemére igazítva a hangját. A kolónia szigorú szabályai tiltották a nem energiaügyi kommunikációt a szektorok között, ám János apró, felajánló mozdulattal mégis közelebb húzta a saját lendkereket a közös átviteli ponthoz, hogy terhet vegyen le a szomszédos padról. - Hagyd, hogy én vigyem a terhelés egy részét. Az én wattmérőm még elbírja.

A nagymama azonban szigorúan rázta meg a fejét, s görcsös ujjakkal még szorosabban markolta a saját korlátját.

- Ne szegd meg a normát, János - utasította vissza a férfit hűvös, kimért hangon, miközben a szája széle megrebbent. - A szabályzat nem ismer irgalmat a felesleges kalóriaátadásra. Mindannyiunknak megvan a maga fejadagja és a saját számlálója. Nincs szükségünk a sajnálatodra.

A nyers elutasítás mögött azonban ott bujkált az a jól ismert, félénk melegség, amit a nagymama évtizedek óta próbált elrejteni a kolónia szeme előtt. Bár a törvények szerint a korukbeli szövetségek és felesleges érzelmek károsnak minősültek a rendszer hatékonyságára nézve, a nő szeme sarkában felvillanó gyengédség elárulta: titokban mélyen megérintette a férfi rendíthetetlen jelenléte és szilárd kiállása.

János nem szólt többet, csak egy halk bólintással tudomásul vette a visszautasítást. A lendkerék tovább forgott, de a fémfülke hideg homályában a hallgatásuk már nem az elidegenedésről, hanem egy elfojtott, láthatatlan kötelékről tanúskodott, amit sem az őrsemek, sem a wattmérők nem tudtak végleg eltörölni.

2. Szikrázó áramkörök

DITKE (Csőrsz Edit)

- Átveszem, Nagy! - sziszegte Alinda, miközben lába izmai remegtek a megterheléstől. A wattmérő mutatója vészesen a piros tartomány szélén táncolt.

A hálózat hirtelen megrándult. A szomszédos sáv felől sercegő hang hallatszott, majd éles feszültségingadozás futott végig a szektor elavult kábelein. A túlterhelés elérése már csak másodpercek kérdése volt.

- Ne! - suttogta a nagymama rekedten, szorosan markolva a vas kapaszkodót. - A hálózat nem bír ki még egy csúcsot! Kirúgják az egész szektort, ha leég a relé!

János kétségbeesetten lépett közelebb a szomszédos pedálpaddól. Arca sápadt volt, tekintetében fojtogató félelem égve derengelt.

- Alinda, add át a terhelést! - szólt János szaggatottan, miközben a saját lendkerekére próbálta csatlakoztatni a kiegészítő kábelt. - Átveszem! A ti hálózatotok mindjárt túlcsordul!

- Maradj vissza, János! - intette le a lány, torkában dobogó szívvel. - Az őrszem még a közelben jár. Ha meglátja, hogy párhuzamosan kötsz...

A mennyezeti vezeték sziporkázva sercegett, a sárga jelzőfény vészjósló villogásba csapott át.

- L656... ő mondta múltkor, hogy a főkapcsoló nem bír ki még egy zárlatot - suttogta Alinda halkan a nagymamának, kapkodva a levegőt. - Csak ő tudja, hogyan lehet kikerülni a rendszert...

- Hallgass róla! - nyögte az öregasszony. - A kolónián a tiltott érzés veszélyesebb a túlterhelésnél! Taposd дальше!

János kétségbeesetten megrántotta a kábelt, hogy tehermentesítse őket, de a túlfeszített áramkör szikrázva visszacsapott.